

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

DOMINIKA KURCINOVÁ
Ako sa dostať
do neba

DOMINIKA KURCINOVÁ

AKO SA DOSTAŤ DO NEBA

Grafická a technická spolupráca: Múdra Helena, Fújas Štefan

Edícia: MEA 2000 o. z.– Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

Predslov

Minie Jeffersonová je úplne normálne dievča. Až kým sa jej do života nezapletie úplne neznáma žena menom Cassidy a neobráti jej život naruby.

Budú jej priatelia veriť, že za všetko, čo sa deje, môže práve ona? Minie ani netuší, čo v skutočnosti je jej rodina a ona sama, a to jej tiež miernejšie skomplikuje život.

A čo stará láska?

(autorka)

1. kapitola

„Izba tristodevät', Minie. A švihom!“ - zavelila Agnes a mne nezostávalo nič iné, len sa tam pobrat'.

A na prípadných okoloidúcich sa usmiať. Ach, kieżby som nemusela nosiť túto otrasnú rovnošatu, či ako to nazvať. Je to takej príšernej, bordovej farby. Najradšej by som to zo seba strhla a dala si pohodlné džínsy, k ním tričko všelijakej farby a hneď by sa mi pracovalo lepšie. Teraz musím ešte dávať pozor na to, aby som mala kravatu (áno, aj tú mám ja povinnú, neviem prečo) rovno, aby som nemala dokrčené veci, ktoré mám na sebe, aby som nebola ufúl'aná a tak ďalej. Najhoršie na tom je ale to, že tieto slová musím od Agnes počúvať každý druhý deň.

Ja predsa nemôžem za to, že pár ľudí si to nemôže zapamätať.

Agnes je naša... povedala by som, že šéfka. Je to Eliotova matka, ale vd'áčíme jej za brigádu, tu v hoteli Mystery. Nevie, čo by som si bez nej počala. Eliot je môj priateľ, ktorého milujem. Peniaze potrebujem stále a rýchlo sa bohužiaľ míňajú. A keďže mi moji skvelí rodičia odmietajú dávať vreckové (ktoré vždy padlo po prvých dňoch), rozhodla som sa, že si začnem privyrábať, aby som ich presvedčila o tom, že som schopná neminúť peniaze hneď, ako ich dostanem na ruku. Myslím, že zatiaľ sa mi to úspešne darí.

Zamierila som ku schodom. Izby tu sú rozdelené presne po stovke. Len na prízemí nie je nič! Chcela by som stretnúť tých architektov, keď navrhovali túto stavbu. Na prízemí sú rôzne sklady, jedáleň... och, jedáleň je aj na druhom poschodí!

Kiež by tu boli pohyblivé schody, pretože tie by sa tu fakt zišli. A potom, že prečo Agnes tak bolia nohy. Len my sa nesmieme sťažovať...

Budova má celkovo štyri poschodia. Najvyššie tvorí vlastne terasa s barom, slnečníkmi a ležadlami. Bar je presne v strede, odkiaľ vedú aj schody a jediný únikový východ z posledného poschodia. Pamätám si, ako sme tam tajne chodievali, prezlečení za rôznych hostí. Mali sme oblečené kabáty a vysoké čižmy alebo veľké topánky. No, nie vždy sa nám to s priateľmi podarilo. Ale to už bolo dávno, vtedy sme o práci v hoteli mohli len snívať.

Tretie poschodie je známe mágiou. Dobre, aj mne to príde smiešne, ale niečo na tom je pravdy.

Jedna strana chodby je namalovaná na tmavomodro, tá druhá je biela. Strop je fialovej farby. Svetlá tu svietia na červeno. No tak prečo sa to asi pomenovalo mágia, že? Ja by som to nazvala poschodie bláznov.

Dvere s číslom tristodevät' boli medzi tými, ktoré boli bližšie k schodišťu. Je pravda, že tu sú dve schodištia, ale kto by vedel o tom, že služba má aj vlastné schody? Ha, nikto!

Priblížila som sa k tým dverám. Z izby bol počuť šuchot a divné zvuky. Žeby hostia ešte neodišli? Ale ved' sa zastavili u Agnes, keď odchádzali. Videla som to na vlastné oči. Tak prečo by bol teraz niekto v tej izbe?

Môj mozog mi dával jasne najavo, že je najvyšší čas zdrhnúť, ale keďže ma to do tej izby neskutočne ťahalo (alebo som len nechcela dostať vynadané od Agnes?), rozhodla som sa nevziať nohy na plecia. Nie som predsa taký zbabelec, aby som hneď ušla. Najskôr sa presvedčím, či tam náhodou niekto nie je, a potom sa uvidí. Zatajila som dych a načúvala zvukom. Boli zvláštne, akoby niekto niečo rezal, ťahal, utieral, škrabal...

Zastrčila som kľúč do kľúčovej dierky, no zvuky neprestali, len akoby sa vzdialili. V mysli sa mi začal vybavovať obraz toho, ako tam niekto niekoho brutálne zavraždil a ja som svedok. Že potom ma bude prenasledovať po celom hoteli, len aby ma mohol zabiť. A nielen po hoteli, ale aj celý môj život, až kým neprestanem dýchať.

Zasmiala som sa, ale len preto, že som chcela na to prestať myslieť. Predsa to sa stáva len vo filmoch, či nie? Nie... asi... len vo filmoch!

Môjmu myšlienkovému pochodu by neporozumeli ani najuznávanejší psychiatri na svete. Som proste jedinečná.

Otočila som kľúčikom. Dvere sa zrazu samé otvorili.

„Niekto tu je! Niekto tu je. Naozaj tu niekto je, inak by dvere neboli otvorené!“ - prebehlo mi mysl'ou.

Potichu som tam vošla a rozhliadla sa okolo seba. Všetko bolo na svojom mieste.

Ibaže... niečo sa pohlo naľavo odo mňa!
Zaregistrovala som tieň, blížil sa ku mne. Cítila som, ako mi v žilách pulzuje krv. Adrenalín?!
Srdce sa mi rozbúchalo ešte viac. Zatajila som dych.

„Bu!“ - povedal niekto.

Chcela som vykriknúť, no v tom som zbadala tvár dotyčného.

„Preboha, Riley!“ - zjačala som a chytila sa za hrud’.

Srdce mi začalo tlčť tak rýchlo, že som sa bála, či nechce zdrhnúť. Začala sa mi točiť hlava.

„Takmer som tu odpadla! Čo tu strašíš?!“

„Nie ja sa flákam! Hej, o omdletí radšej neuvažuj. Vieš čo by to znamenalo? Bože, veď to by bola totálna pohroma. Mohla by som chytiť hysterický záchvat, musela by som vybehnúť na chodbu a vykrikovať o pomoc. Potom by iste nasledovalo zúfale prosenie o pomoc. To je vlastne to isté, ale nevadí. Dôležité je, že by to

bolo úplne trápne. Vieme svoje, však, Min? Ďalej by som na niekoho musela použiť svoje psie oči, aby som ťa dostala na recepciu. Tam by s najväčšou pravdepodobnosťou sedela Agnes. Keď by ťa zbadala, chytila by infarkt. Iste by sa musela volať záchranka. Zlatko, pamätáš si poslednú návštevu v nemocnici? Nie je to nič príjemné, keď ťa tam vyšetruje tona doktorov, ktorí ani netušia, čo ti vlastne je! Ó, keď sme pri omdlievaní, tak omdlieť môžeš len z tej omamnej vône čistiacich prostriedkov.“ - prstami si stlačila nos, aby nič necítila a dýchala ústami.

„Vidíš, takto sa to dá liečiť. Nech sa nečudujú, že im sluhovia odchádzajú!“ - zasmiala sa.

„Si príliš ukecaná. Počuj, Ri, čo tu vlastne stváraš? Dnes som túto izbu mala mať na starosti ja. A vlastne celé poschodie!“ - naštvane som si dala ruky v bok a zazerala na ňu.

Nemám rada, ak niekto robí prácu, ktorú som mala robiť práve ja.

„Nemala som čo robiť?“ - mykla plecami
a položila handru na stolík.

„Keď sme už pri nič nerobení, kde si bola dnes?
Čakala som ťa na angličtine, ale teba nikde. Na
obede sme ťa s Eliotom taktiež čakali, no ty si sa
nedostavila.“ - vyčítavo som sa na ňu pozrela
a čakala normálne vysvetlenie.

„Nemusíš vedieť všetko!“

„Riley, mne to povedať môžeš, som predsa tvoja
priateľka.“

Čo také môže predom mnou tajiť? Možno to nie je
nič dôležité.

„Priateľka, nepriateľka... je to môj osobný život!“
- pozrela na mňa a dodala:

„Fajn, bolo mi zle!“ - zasmiala sa.

„To je všetko?!“ - prekvapene som sa na ňu
pozrela.

Isteže, Riley dokáže urobiť aj z komára somára.

„Čakala si nejakú šťavnatú klebetu? Tak to ťa musím sklamať. Celý ten čas som sa kamarátila s WC. Nebolo mi najlepšie a bola som úplne bledá. Fuj! A ty čo? Kde si doteraz trčala? To bude zaujímavejšie, však?“

„Ale prosím ťa! Mama mi volala ešte do školy, že nestíha ísť po brata Rogera k starým rodičom, tak ma tým poverila. No a ako to u nich býva, celý ten čas sa ma pýtali na to, ako sa mám, čo som dnes robila, ako to ide v škole... Dali mi jest' a neverila by si, aká bola tá hubová polievka výborná! A to je asi všetko.“

„Min, nehovor o jedle. Som rada, že vodu, ktorú som pila pred dvoma hodinami, sa mi podarilo udržať v žalúdku.“

Prisahám, že z Riley by bola vynikajúca herečka. Ruku si dala na čelo a robila sa, že jej je zle, že omdlieva.

„Dobre, dobre. Zmena témy. Keď si sa nudila, prečo ti Agnes nedala inú prácu?“ - spýtala som sa.

Hodila po mne handru a odvrkla:

„Pretože Eliot si vzal moju izbu! Čo som sa mala potulovať po hoteli? Ved' vieš, že keby ma tu našiel pán Newton, bola by som mŕtva. Min, už to tu je éňo-ňuňo, takže môžeme ísť. Agnes nás možno poverí jedálňou. Ved' vieš, tam sa tak fajn špehuje!“ - zasnene sa usmiala.

„Špehovať? Ty si sa úplne pomiatla, Riley?

Tentoraz žiadne flákanie. Vedela si o tom, že ak si tento týždeň zmákneme, pán Newton nám dá na starosti pomáhanie v kuchyni? A tam pracuje Eliot!“ - zapiš'ala som, potiahla ju za rukáv a ťahala von.

Už dlhšie som chcela pracovať pri Eliotovi, aby sme spolu boli čo najdlhšie.

„Ak sa tak stane, špehovať budeš môcť každý deň.“ - zamkla som, kľúče hodila do vrečka.

Uistila som sa, že sa mi kľúče nezachytili o látku a vykročila.

„Zadrž, Minie! Viem, že si si s Eliotom padla do očka. Ale myslí aj na tvoju kamarátku, ktorá bude trpieť, ak všetok čas budeš venovať len jemu.

Dobre, priznám, že Eliot je krásny a sexi. Bože, kiežby som mala chalana ako je on. Tie krásne čierne vlasy, modré oči, ktorými ťa doslova vyzlieka...“ - zachichotala sa.

„Riley!“ - okríka som ju a štuchla ju laktom.

„Už buď ticho!“ - uškerila sa.

„Vieš, o kom snívam ja? Sebastian... ten úchvatný čašník, ktorý tu pracuje.“

„No... nie je trošku pristarý na to, aby bol tvoj priateľ? Však... na to, že ty máš len šesťnásť a on takmer dvadsaťpäť, Riley. Nič proti, ale...“ - chcela som namietat, no prerušila ma.

„Ale asi to zostane len mojim tajným snom. Fakt ti závidím Eliota, je taký sexi a milý, že to nie je možné, že sa taký exemplár na zemi vôbec našiel!“

Na tom som sa musela zasmiať.

Eliot je naozaj jediný svojho druhu. Zbehli sme po schodoch, ktoré boli dosť úzke. Však kto by čakal, že personál bude mať tie prepychové a široké s okrasnými vyrezávanými vzormi? Vyšli sme pri hlavnom sklade a zamierili k Agnes. Keďže by sme nemali mať už na práci nič, mohla by nás poslať do kuchyne na druhom poschodí, kde je aj Eliot. Dúfajme, že nás konečne postretne šťastie.

„Viem, že zas snívaš o svojom modrookom a čiernovlasom princovi menom Eliot.

Vidím ti na očiach, že myšlienkami blúdiš okolo neho.“ - rukou zamávala okolo mojej hlavy akoby chcela tie myšlienky odviať.

Aby toho nebolo málo, tak ešte fúkla. Prižmúrila som oči a zamračila sa na ňu. Blázon.

„Riley, sklapni!“ - zasyčala som.

„Ozaj, videla si už Cassidy Lloydovú? Trošku som sa hrabala Agnes v záznamoch a...“ - Riley zmenila tému.

Jasné, toto bola jej špecialita, hrabať sa vo veciach a strkať nos tam, kde nemá.

„Kto to je?“

„Musíš ju vidieť! Vyzerá úplne úžasne. Proste ako filmová hviezda. Vlastne... internet tu funguje, takže som sa na chvíľu zašila v internetovej miestnosti, kde som zistila, že si zahrála v nejakých filmoch. Síce si už nepamätám akých, ale je hlavné, že je aj herečka.“

„Riley, mala by si s tými informáciami prestať, nemyslíš?“

„Sme tu len na to, aby sme si splnili robotu a preto, aby nám šéfci dali peniažky. A zábavy nikdy nie je dost, Minie!“ - zasmiala sa.

„Nie si normálna, Riley. Buď si niečo pila, alebo som ti práve diagnostikovala novú chorobu, zvanú nadmerná ukecanosť a príšerná zvedavosť, neviem, ako sa to dá liečiť. Ale veľmi rada by som zavolala niekoho v bielych plášťoch...“

„Dost', zlatko. Aj ja ťa mám rada. Aha, tam je Agnes. Ak chceš, chod' vybaviť tú jedáleň na druhom, som hladná.“ - tentoraz mi tú handru z rúk vytrhla a sotila do mňa smerom k recepčnému pultu.

„Nezabudni pripomenúť, že tristo deviatka je uprataná.“

Prikývla som, že chápem a rozbehla sa za Agnes. Už len dúfať, že čoskoro uvidím môjho Eliota!

2. kapitola

„Oh, Min, som rada, že si tu. V jedálni potrebujú pomoc.“ - vzdychla si Agnes.

„Eliot by chcel toho postíhať veľmi veľa za ten čas, čo tu je. Nevie pochopiť, že má byť len v kuchyni.“ - Agnes sa usmiala a prehodila jednu kopu papierov na druhú.

„Musí pochopiť, že nemôže byť zároveň na dvoch miestach.“

„V jedálni a kuchyni na druhom?“ - hádala som, no iste sa nemýlila.

Eliot predsa pracuje tam.

„Áno, a prosím, vezmi so sebou aj Riley.“ - požiadala ma.

„Isteže.“ - odvetila som a oplatila jej úsmev. Riley bude teda doslova nadšená, že pôjdeme práve do jedálne.

Ešte stále stála pri hlavnom sklade a smiala sa na niečom. Buď jej totálne preskočilo, alebo sa tak v najbližšej dobe chystá.

„Tak? Čo povedala Agnes?“ - vyzvedala.

Usmiala som sa a povedala:

„Jedáleň na druhom, zlatíčko.“

Vyvalila na mňa oči.

„Niečo si vyjasníme hneď a zaraz. Žiadne zlatíčko, dobre? Nie aspoň najbližšie dve hodiny. Sebastian má práve teraz službu.“ - vzdychla a pozrela sa na strop.

Drgla som do nej, aby sa prebudila so svojho krásneho sna. Toto trvá už najmenej tri mesiace.

„Po službe si zas moje zlatíčko, platí?!“ - overovala som si.

„Len preto, že si odo mňa o rok staršia, nemusím znášať tú príšernú prezývku. Prosím ťa Min, prosím...“

„Fajn.“ - prevrátila som očami.

Pobrali sme sa na druhé poschodie. Samozrejme, kým sme vytrčili päty z chodby, Riley sa potrebovala upraviť. Nehovorím, že ja som nezastala pred zrkadlom, nech si skontrolujem svoj výraz, ale ona tam stála minimálne tri krát dlhšie ako ja. Poznám ju dosť dlho na to, aby som vedela, že toto nerobieva. Samozrejme, kvôli chalanom sú dievčatá schopné všelijakých vecí. Nehovoriac o tom, že u Riley je toto... nie tak často viditeľné, zastavuje sa mi pri tom pracovná činnosť mozgu. Viem, že pred zrkadlom je len vtedy, ak je to naozaj nevyhnutné. Nuž, tá situácia práve nastala! Och, tí chalani.

Do kuchyne sme vošli zadným vchodom. Pre nás to bol vlastne aj hlavný vchod, keďže dverám, ktoré používali hostia, sme sa museli vyhýbať.

Všimla som si Eliota. Stál pri jednom veľkom hrnci a vedľa neho niečo krájal. Potichu som sa za ním vybrala, Riley šla opačným smerom.

Chvalabohu!

Potichu som k nemu pristúpila a zatajila dych. Pre istotu som si ešte zahryzla do pery, aby som sa nezačala smiať. Stúpila som si na špičky s natiahla sa k nemu. Rukami som mu zakryla oči.

„Hej!“ - skríkol so smiechom, chytil ma za ruky a otočil sa.

Tak som ho teraz objímala a jeho tvár bola hneď pri tej mojej. Pozerala som sa mu riado do jeho nádherných očí.

„Aha, koho to tu máme!“ - a usmial sa.

Zl'ahka mi chytil tvár do rúk a pozrel sa mi do očí.

„Ako to, že ste tu? Nemali by ste mať na starosti iné veci?“

„Nie, za to, že sme tu, vďačíme tvojej matke.

Vraj nestíhate.“

„Nestíhame...“ - zopakoval.

„Ako by som sa mohol sústrediť na prácu, keď neustále musím myslieť na teba, miláčik.“ - šepol.

Pocítila som, že mi prstom prechádza po líci, pokračuje po brade a nakoniec zastal na perách. Tie dotyky spôsobili to, že som k nemu podišla bližšie a tuhšie ho objala. Znova som si stala na špičky a prosebne sa na neho pozrela. Povzdychol si a sklonil hlavu. Očami mi blúdil po tvári, až pohľadom zastal na mojich perách. Na malú chvíľu ma pobožkal. Ale bolo to dost' na to, aby som sa jemne zachvela. Teraz som sa len oňho oprela a vychutnávala si jeho prítomnosť.

„Ehm, ehm.“ - odkašľal si niekto.

Ani som nemusela hádať, kto to je.

„Riley!“ - povedali sme obaja a otočili sa smerom, kde stála.

Mala ruky vbok a keby mohla, tak jej pohľad by iste vraždil. Bola opretá o chladničku, nohy prekrížené.

„Prepáčte, že ruším tieto veľmi romantické chvíľky, ale Eliot, musím si od teba na chvíľu požičať Minie. Vrátim v neporušenom stave, sľubujem!“ - vyhrklo z nej.

Pozrela som sa na Eliota.

„Aj tak musím dokončiť toto jedlo. Takže... nech sa Min rozhodne sama. Buď mi pomôže, alebo pôjde s tebou.“ - ešte stále sa na mňa pozeral a žmurkol na mňa.

Mne sa nikde nechcelo, najradšej by som pri ňom zostala až do konca služby.

„Och Min, nezabudni na VŠČ!“ - pripomenula mi, no ja som nemala šajnu, o čom točí.

No, toto je typická Riley.

„VŠČ?“ - nechápavo som sa na ňu pozrela.

„To budú hádam nejaké babské veci, čo? Alebo reči? Či som sa tentoraz sekol?“ - hádal Eliot.

„Nie, nesekol si sa, Eliot.“ - Riley nesúhlasne pokrútila hlavou.

„No, rozhodni sa už konečne!“

Naozaj som tu chcela zostať a pomôcť Eliotovi.

I keď by som ho možno viac rozptyľovala, ako mu pomohla. Ale ísť s Ri, to by bolo teda niečo!

Ísť s ňou, neisť?

Ak zas spustí svoj dlhočizný monológ o hocikom v okolí, tak prisahám, že ju priškrťm! Niekedy je dosť ťažké vnímať ju a na každú blbosť odpovedať aspoň jednoslabičným slovom.

„Eliot, obávam sa, že to tu budeš musieť dovariť sám.“ - uškrnula sa na neho Riley, keď sa na mňa pozrela.

„Idem radšej s ňou. Vieš, že by nás aj tak stále otravovala a Morgan tu aj tak nie je! Takže som jediná.“

Morgan je ďalšia, ktorá tu pracuje. Je to vlastne moja teta.

„Hej, naozaj by bolo dobré, keby sme si pohli. VŠČ čaká.“

„Potom mi povedz, že kto to je, alebo bude, dobre?“ - šepol mi tak potichu, aby to Riley nemohla počuť.

Prikývla som a vybrala sa za ňou. Ešte som sa stihla otočiť a poslať Eliotovi vzdušný bozk.

Kráčali sme okolo viacerých chladničiek a mrazničiek. Nasledoval zástup umývačiek riadu a dlhého drezu. Drez bol vlastne uložený medzi pecami a mrazničkami, a tak zapĺňal obrovský priestor medzi nimi. Riley ma viedla ešte aj za stenu, ktorá oddeľovala kuchyňu od jedálne. Podišla k jednej zo skriniek, otvorila ju a kľakla si k nej, aby našla to, čo pravdepodobne potrebovala.

„Tu máš!“ - hodila mi kuchársku čiapku a nejaký biely plášť, alebo ako to nazvať.

„Asi by som mala poprosiť kráľovnú Minie, aby si to obliekla, však?“

„Riley, čo máš za lubom? A čo znamenalo to VŠČ?“

„Veľmi sexi čašník. Neboj sa nič, čo by sa mi nepáčilo!“ - odvetila.

Vyvalila som na ňu oči a začala ľutovať, že som nezostala pri Eliotovi.

Na sto percent tam je Sebastian, a to sa nezaobíde bez tichého vyznávania lásky a opisu jeho prenádhornej tváre.

„No tak, obleč sa.“

Radšej som ju poslúchla a obliekla si to. Hneď ako som to mala na sebe, potiahla ma za ruku, otvorila dvere a vyšla k pultu, na ktorom bolo jedlo pre hostí. Rôzne šaláty, druhy syra, šunky, papriky... skratka všetko možné!

Hneď som zbadala aj Sebastiana. Stál presne v strede a sledoval jedáleň. V rukách za chrbtom držal podnos, pripravený kedykoľvek vyraziť k jednému zo stolov.

Riley vzdychla a celého si ho premeriavala.

„No nie je to kus chlapa?!“

„Hej je, ale je trošku pristarý, nie?“

„Bud' ticho a...“

Sebastian sa na nás pozrel. Úplne som cítila ako Ri stuhla a snažila sa naňho usmiať. Ale hneď sa odvrátila a vážne na mňa pozrela.

Tým mi dala najavo, že Sebastian vie, že sme tu.
Musí byť v siedmom nebi.

„Všimla si si, že v jedálni je Cassidy Lloydová?!“
- spýtala sa ma pošepky.

„Áno.“

„Sebastian na ňu hľadel akosi... pridlho, nezdalo sa ti? Ale ved' ona je len obyčajný hosť ako ktokoľvek iný, tak prečo by ho zaujímala nejaká taká ženská?!“ - rozčuľovala sa.

Nuž, Riley je žiarlivá, to sme zistili už veľmi dávno. Niet divu, že ju to vytočilo.

„Riley, upokoj sa. Však čo by ona zmohla? Jedna filmová hviezda...“

„No ved' práve! Pozri sa na jej úžasné, rovné, dokonalé hnedé vlasy. Ach, kiežby som ich mala také isté. A tie oči, ktoré sú desaťnásobne tmavšie než tie moje, a predsa sú úchvatné a nie príliš čierne! Sú tmavomodré a také magické. A tie jej červené, plné pery. Och, Min...“

„Sklapni, Riley!“ - okríkla som ju.

„Vážne by si mala prestať, ak niekomu, kto nás počuje, nechceš znechutiť jedlo.“ - ozval sa za nami Eliot.

Už druhýkrát za deň ma niekto vystrašil.

„Bu!“

„Čo máte všetci s tým bu?“ - otočila som sa a zbadala jeho totálne nechápavý výraz.

„Asi by bolo dobré pripomenúť, že skôr ako sme sa tu s Min zjavili, prežila jeden veľký šok. Bola som v izbe a ona otvorila dvere. Ja som sa len pozdravila slovom bu a ona zjačala. To je všetko, však, Minie?“

Eliot sa len uškrnul, no ja som nad tým len nesúhlasne pokrútila hlavou.

„Nebolo to od teba bohvieaké super, Ri!“ - pripomenula som jej.

„Teda nie pre mňa. Vieš, ako som sa zľakla?“

„Ale ja som sa bavila.“ - namietla.

„Fajn, to by stačilo. Keď je už reč o Cassidy, pozrite sa k jej stolu, prosím.“ - prerušil nás Eliot a hlavou kývol smerom, ktorým sedela.

Riley sa v momente otočila, no ja som sa stále pozerala do tváre Eliota. Pozeral sa tiež tým smerom, no niečo na jeho výraze bolo zvláštne. Donútila som sa obzrieť. Zbadala som Cassidy ako sa zvodne usmieva na Sebastiana. On jej bral zo stola tanier a pohár s fľašou vína, ktorú tam iste priniesol práve on pred malou chvíľou. Cassidy mu naznačila, aby sa k nej sklonil. Jasne som badala, že mu niečo šepká.

„Prečo sa s ním baví?“ - zasyčala Riley.

„Hej, Sebastian vie čo robí. Určite by si nezačal nič s hosťom, to mi ver.“

„No... keď to tak vieš, tak asi sa poznáte. Mohol by si mi od neho vypýtať podpis a telefónne číslo? Ďakujem!“ - poznamenala.

Znelo to dosť naštvane. Sebastian sa už vracal späť. Prešiel okolo dlhého stola s nápojmi a cereáliami od výmyslu sveta. Riley odišla späť do kuchyne, no ja som tam ostala, pretože Sebastiana iste dosť rozhodilo to, čo mu povedala.

„Čo ti vravela?!“ - chcela som sa to spýtať ja, ale El ma predbehol.

Nesúhlasne pokrútil hlavou a mykol plecom.

„Znelo to ako – Gratias. Redibo post te. Naozaj netuším, čo to znamená.“

„A v akom to je vlastne jazyku?“

„Nikdy som nič také nepočul.“ - odvetil Sebastian.

„A ani v tom jazyku. Tu máš prosím, umy to!“ - podal Eliotovi tácku a usmial sa.

„Neznelo to gratias ako ďakujem, neviem, ale mne to veľmi pripomína to slovo.“ - ozvala som sa a spýtavo sa na nich pozrela.

„Och, kde je Riley. Možno, že sa stane náhoda, osvieti ju a bude vedieť, čo to znamená?“ - navrhla som.

„Nie, pochybujem, že to ona bude vedieť. Nevie ani španielčinu, ledva zvláda angličtinu. Naozaj pochybujem o tom, že to bude vedieť. A čo tvoja matka, Eliot?“

Nesúhlasne zamrmlal a povzdychol si.

„Tak nič.“

„Možno to nebolo nič podstatné!“ - vyhlásila napokon Riley a vytrčila hlavu spoza dverí.

Myslím, že mala pravdu. Nuž, ak to bolo nejaké dôležité, tak sa to čoskoro dozvieme.

3. kapitola

„Hmmm. Zajtra by sme mohli niekde zájsť. Teda až po práci. Čo ty na to, Min? Dlho sme boli bez seba. Škola nás zamestnáva až príliš, nezdá sa ti?“ - spýtal sa Eliot.

V jeho náručí som sa cítila tak bezpečne a vynikajúco. Zdvihla som hlavu a naše pohľady sa stretli.

„Zajtra je piatok, takže by to aj šlo. Ale nemáš náhodou po škole tréning? A áno, so školou máš úplnú pravdu. Samé testy a tak ďalej. Už ma to nebaví.“ - vzdychla som a on ma len pevnejšie objal.

„Už nech je voľno.“

„Zlatko, neboj sa, my to zvládneme.“

„A ako to je teda s tým zajtrajším tréningom?“ - pripomenula som mu.

„Oh, no... áno, o piatej by som tu mal byť, o pol deviatej nám to tu končí, takže potom by sme mohli ísť do kina. Čo ty na to?“

„To nie je zlý nápad. A keď sme ešte len pri nápadoch, tak čo tak zísť na film dnes k nám? Naši nie sú doma, šli ku známym, ale kde, to už neviem. A vraj sa vrátia až zajtra večer. Tak čo?“ Eliot sa na mňa usmial a postavil ma späť na zem. Taktiež vstal zo stoličky a pohladil ma po tvári.

„Áno, to by šlo. Zajtra sa neučíte ani vy, však?“ Čože? Oni sa neučia? To má byť akože nejaký vtip?

„Vy sa neučíte?!“

„Športový deň.“ - mykol plecom.

„Ach. Tak teda. Celkom som na to zabudla.

Ďakujem, že si mi to pripomenul. Teším sa na to.“

Áno, šport som milovala. Ale len dovtedy, pokiaľ sa mi nestalo niečo vážne. Preto sa riadila heslom – športom k trvalej invalidite.

Neraz sa mi stalo, že som pri behu nešťastne stúpila, a potom som nemohla poriadne došliapnuť, pretože ma to neskutočne bolelo. Alebo boli aj také úrazy, pri ktorých tiekla krv. Au a fuj! Neznášala som pohľad na krv a aj jej pach. Z toho mi občas prišlo nevoľno.

„To som rád, že sa tešíš.“

„No tak teda čo? Prídeš?“

„Lákavá ponuka, veľmi lákavá ponuka, keďže má dnes Beccy oslavu. Pätnáste narodeniny. Kto by to bol povedal, že tá večná otrava bude mať niekedy toľko?! Taktiež naši nie sú doma a ja som bol poverený strážiť tú párty. Ale myslím, že ak by som sa na pár minút vzdialil od domu, bolo by to len dobré.“

Beccy, alebo skôr Rebecca, je Eliotova mladšia sestra.

„Tak prídem ja k tebe. Predpokladám, že aspoň tvoja izba bude voľná.“ - zasmiala som sa.

„Ty si naozaj myslíš, že to bude dobrý nápad? Nenecháme to predsa len na piatok. Alebo... aha, jasné, si sama doma. Kto by chcel cez noc ostať sám, však?“ - pozrel sa na mňa a oči mu zažiarili.

Takmer to bolo doslovné!

„Nemám tu ale auto.“ - povzdychol si.

„To nevádi. Ja tu mám svoje. Môžem si ísť vziať domov potrebné veci, vyrabovať poličku s DVD. Cestou k vám sa môžeme staviť v obchode na pukance...“ - chcela som ešte pokračovať, ale Eliot ma prerušil tým, že mi zakryl ústa.

Zamračila som sa na neho.

„Riley má na teba zjavne zlý vplyv.“

„Ak ide o ukecanosť, tak u mňa sa to neprejavi nikdy, tým som si istá!“

„Dobre, ale obchod môžeme vynechať.“

Pochybujem, že Beccy bude niečo chýbať, pretože vykúpila takmer polovicu supermarketu.“

„Platí, už sa teším.“ - povedala som a podišla k nemu.

„Hej, ľudia, kto ste tu?!“ - skríkla Riley.

Vzdychla som a El sa zasmial. Riley nám nedá pokoj asi nikdy.

„Som naozaj zvedavý, aký má zas problém. Ale asi to nebude nič podstatné. Ozaj, čo to bolo to VŠČ?“

„Veľmi sexi...“

„Opraváš sa to dopovedať, Minie!“ - varovala ma.

Ak by jej pohľad mohol vraždiť, pravdepodobne by som už bola mŕtva.

„... čašník.“ - naznačila som Eliotovi perami tak, aby ma Riley nezbadala.

„Sebastian.“ - zasmial sa.

Prikývla som. Kedy Riley pochopí, že Sebastian je takmer o desať rokov starší ako ona? Bola by som rada, keby si našla nejakého poriadneho chalana zo školy. A nie tohto... čašníka!

Nemôžem však poprieť to, že je sexi. Ale ja mám na rozdiel od Riley rozumu viac. Teda dúfam, pretože ak nie, tak bohvie, čo sa vykľuje z Eliota. Nad tým som sa musela len zasmiať. El je predsa úplne normálny chalan, ktorého milujem!

„Ved' počkaj, Míni! A Agnes ťa volá na recepciu, hneď. Vraj potrebuje dať do poriadku jednu VIP izbu.“

„Cassidy Lloydová odišla hneď po tom, ako opustila jedáleň.“ - dodal Eliot.

Vyvalila som na nich oči. Ako to vedia, keď El bol po celý čas tu? Alebo žeby Riley mala nejaké schopnosti, ako mu doručila do hlavy svoje myšlienky? Alebo nie Riley, ale Agnes, ktorá má na starosti hostí?! Alebo som nevšímavá a šibe mi.

„Ako to viete?“ - vyhŕklo zo mňa.

„Dnes si predsa meškala, mali sme menšiu poradu. To preto si Riley vzala tvoju izbu a ja zas tú, ktorú mala mať ona. Naozaj sa nestalo nič dôležité. Ale vieme aj to, že slečna Lloydová mala dnes odísť.“

Tak toto je fakt super. Nielenže neviem o porade, ktorú sme nemali už dosť dlho, ale oni mi to tajili?! Čo sa tu do pekla so všetkými deje? Akoby mal každý nejaké tajomstvo, ktoré nemôže prezradiť. Tajomstvo... veľmi vtipné! Tu nikto nemá tajomstvá. Alebo áno?

„Prečo som nevedela o porade?“ - opýtala som sa a pri tom sa snažila ovládnuť svoj hnev.

Toto sa nestáva tak často.

„Ani my sme o tom nevedeli. Stalo sa len to, že sa poprehadzovali služby. Ale tvoje zostali nezmenené, naozaj. Preto teraz chce Agnes, aby si šla dolu. Teda... hlavne ty. Eliot, ty si pohni, ak dnes chcete vôbec vytrčiť päty z Mystery.“

„Počkám ťa pri aute, El. Iste máš veľa roboty. A nechcem naštvat' tvoju mamu. Ved' vieš.“ - zasmiala som sa.

„Tá má dnes nočnú službu.“ - šepol Eliot. Agnes mi len vysvetlila to, že Morgan si vymení vo štvrtok a v piatok izby s Riley.

Vraj už nechce byť na treťom poschodí, odkedy má pocit, že ju tam niekto sleduje. Takže odteraz na poschodí mágie nebudem mať jediná ten divný pocit, že tam je niečo strašidelné. To strašidelné tam aj bude! Mám na mysli Riley a jej neustále hundranie, klebetenie... Už sa neviem dočkať ako jej dnešok vrátim. Predsa len, strašenie ľudí by mohlo byť trestné! A čo keby som do tej izby nevstúpila ja, ale nejaký hosť? No koniec!

Vošla som do skladu, kde je jedna miestnosť vyhradená pre personál. Sú tam dve pohovky uložené oproti sebe, medzi ktorými je nízky stôl bielej farby. Vlastne aj pohovky sú z umelej bielej kože, takže to tu je celkom pekné. V kúte tejto izby je lampa, ktorá je takmer vždy zasvietená, pretože tu je tma.

Posadila som sa na kraj pohovky a unavené si vzdychla.

Nič sa mi nechcelo, nevládala som sa ani pohnúť.

Oprela som sa a zatvorila oči.

„Min.“ - šepol nádherný hlas hned' vedľa mojej tváre.

Bol to Eliot. Cítila som, že ma drží za plecía a...

a snaží sa ma zobudiť. Otvorila som oči.

V momente som bola na nohách a pozerala sa naňho.

„Šiel som okolo a uvidel ťa, ako tu ležíš. Myslel som si, že sa ti niečo stalo.“

„Ja som zaspala? Áno, asi sa mi tu fakt podarilo zaspať. Nevedela som, čo mám robiť, Agnes mi nepovedala, čo mám robiť.“

Nebola to tak celkom pravda. Nie, že som nemala čo robiť, ale Agnes som sa ani na to nepýtala a nespomínala, že by bolo treba s niečím pomôcť.

„Nuž, aj tak si dnes vyzerala ospalo. Na chvíľu si si zdriemla. To nevádi.“ - Eliot sa vážne tváril tak, že je to normálne, no mne to prišlo trápne.

Ak by sa o tom dozvedela Agnes alebo pán Newton, možno by som mala po práci.

„No, tak to asi vyzerá, keď sa niekto doma poriadne nevyspí a ponocuje pri televízii s pukancami pri sebe.“ - odvetila som, na čom sa El len uškrnul.

„Koľko je už hodín?“

„O desať minút končíme.“

„Čože?! To si ma tu nikto nevšimol? Och, to už aby som sa šla prezliecť, nech môžeme čím skôr vyraziť.“

Usmial sa a urobil krok ku mne. Sklonil hlavu.

„Teším sa...“ - vydýchol a na malú chvíľu spojil naše pery.

Aj tento jemný dotyk spôsobil to, že sa mi zatočila hlava. Byť pri Eliotovi proste bolo niečo úžasné.

„Ako keby ja nie, El.“ - povedala som, keď sa odo mňa odtiahol.

„Ja si pôjdem vziať svoje veci, takže sa o chvíľku stretneme na parkovisku.“

Spolu sme vyšli ku skrinkám, ktoré sú určené pre personál. Všimla som si, že pri druhých dverách, ktoré tiež vedú do našich šatní, stojí Morgan a telefonuje. Už-už som mala v pláne ju pozdraviť, ale nechcela som ju rušiť, tak som to nechala tak.

Morgan Jeffersonová je jedna úžasná osoba, ktorú mám veľmi rada. Ako som zistila len nedávno, je to moja teta. Vraj to vedela dlho, no mne nič nepovedala. Ktovie, dokedy si to chcela nechať pre seba. Morgan mala blond vlasy znovu rozpustené a padali jej na plecia. Bola opretá o stenu a niečo vysvetľovala. To som spoznala podľa toho, že jednou rukou mávala vo vzduchu. Nechala som ju tak, veď pozdraviť ju môžem aj neskôr. Dala som si dolu tričko s logom hotela Mystery, kravatu a na miesto nich som si obliekla modrú bundu.

Ešte som sa prezula, vzala kabelku a vybrala sa na parkovisko. Cestou som si znovu uvedomila, že táto miestnosť mi pripomína školské šatne.

„Beccy a jej priatelia obsadili obývačku i kuchyňu... ale televízor mám aj vo svojej izbe.“
- povedal Eliot, keď som parkovala pred jeho domom.

„Dúfam, že tam bude aj prehrávač na DVD-čka.“

„Hmm, nesvieti sa náhodou aj v tvojej izbe?“ -
zasmiala som sa, pozerajúc z auta na dom.

Ihneď sa tam pozrel. Keď zistil, že som si z neho vystrelila, pozrel sa na mňa.

„Minie!“ - skríkol so smiechom.

„Musela som si rypnúť.“

Vyšli sme po schodoch, a potom mi Eliot otvoril dvere. Venovala som mu vd'ačný úsmev, lebo naozaj neviem, ako by som ich otvorila a pridržala sama, keďže som v rukách držala svoju kabelku a školskú tašku. Keď som vošla do predsieni, započula som hlasnú hudbu.

„Beccy.“ - povedal El a prevrátil pri tom očami. Hudba, ktorá bola pustená naplno, mi pripomínala nejakú známu pieseň. Možno remix...

„Prepáč, ale nemyslím si, že si bol iný, keď si prechádzal pubertou.“ - a štuchla som ho laktom.

„No dovoľ. Ja som pokojnej povahy, nepotreboval som ju narúšať technom alebo niečím podobným, zlatko!“

Školskú tašku som si položila k botníku a vyšla do Eliotovej izby.

„Dáš si niečo na pitie?“ - zakričal na mňa z dolného poschodia.

„Ďakujem, neprosím.“

Otvorila som dvere na izbe, zasvietila a zostala v nich prekvapene stáť. Toto že je izba, v ktorej býva chalan? Naľavo bola posteľ, na ktorej perina farby nebeskej modrej bola poskladaná a pekne uložená na kraji.

Tým sa vlastne vytvorilo kreslo, keďže perina bola pri stene. Pri posteli stál nočný stolík, na ktorom bol malý budík a vreckovky. Písací stôl stál zas na opačnej strane izby. Na ňom bol notebook a nejaké perá. Na kraji bol kalendár, v ktorom bolo niečo poznačené, samozrejme, Eliotovým písmom. Rohová skriňa zaberala celý pravý kút pri okne. Vedľa nej bola nízka polička, na ktorej bol televízor.

„Koho hľadáš? Pretože tu nikto nie je.“ - ozval sa zrazu spoza mňa Eliot.

„Nie, nikoho nehľadám. Len ma prekvapila tvoja izba.“

„Nerobil som žiadnu úpravu od tvojej poslednej návštevy, Minie.“

„To viem, ale u chalanov zvyčajne nebýva izba uprataná.“ - povedala som.

„Aha, no... trošku som sa nudil, vieš...“

Zasmiala som sa.

„Budem si musieť zvyknúť na to, že si poriadkumilovné stvorenie.“

Prikývol a usmial sa. Milovala som jeho úsmev. Bol taký krásny a nikdy som ho nemala dosť.

Eliot ma objal okolo pása a viedol k posteli.

V druhej ruke držal misku s pukancami.

„Tak, čo? Aký film si doma našla?“ - spýtal sa, keď položil misku na nočný stolík.

Popravde, ani som nevedela, čo som vzala.

Vytiahla som z tašky kopu dévédéčiek a ukázala na ne, nech si niečo vyberie.

„Uff.“ - vzdychol, keď sa na to pozrel.

„No čo, tak som mala zásobu.“ - odvetila som a posadila sa na posteľ.

„Turista? Čo je to za film?“ - opýtal sa s DVD v ruke.

„Ešte som ho nevidela, no vraj je dobrý. Mal by tam hrať Johnny Deep a Angelina Jolie, takže si myslím, že bude skvelý.“

„Sú to dokonatí herci.“ - dodala som v duchu.

„Môže byť.“ - povedal a šiel zapnúť televízor. O malú chvíľu som už ležala pri Eliotovi, ktorý pravdepodobne film ani nevnímal. Vždy, keď som sa naňho kútikom oka pozrela, hľadel na mňa. Sem-tam som jeho ruku pocítila na svojej ruke alebo vo vlasoch. Ani neviem kedy, no začali mi príšerne klipkať oči a mne nezostávalo nič iné, než sa únave úplne poddať. Jediné, čo si pamätám, bol Eliotov tichý smiech.

---...---

Bežala som po lúke posiatej kvetmi. Bola mi zima, no vnímala som to len okrajovo. Na sebe som mala šaty na ramienka, ktoré mi siahali len po kolená. Na nohách som mala krásne topánky farby snehu. Dokonale splývali s mojou bledou pokožkou a zemou podo mnou, ktorá bola pokrytá snehom. Odtiaľ šiel ten chlad!

„Nehľadaj Minie, nehľadaj...“ - tento zamatový hlas sa ozýval zo všetkých strán ako ozvena.

„Nepýtaj sa, nehľadaj, nepýtaj sa...Aj tak nedostaneš odpoveď.“

„Vzdaj sa Minie, vzdaj sa!“

„Nemáš šancu zachrániť ho!“ - teraz sa hlas ozval tesne pri mne, priamo za mnou.

Ostro som vydýchla a prudko sa otočila. Nikto tam však nebol.

„Koho zachrániť? Nikoho nemám v pláne niekde zachraňovať!“ - vykrikla som.

Tie slová boli akoby z obláčika, ktorý mi práve vyšiel z úst. Zvuk sa tu ozýval zo všetkých strán.

Ak niekto niečo povedal, zdvojnásobilo sa to.

Nedalo sa určiť, ktorým smerom sa mám pozrieť, aby som zbadala to, čo vydalo zvuk.

„Gratias. Redibo post te.“ - šepol ženský hlas.

Tie slová predsa povedala Cassidy Lloydová Sebastianovi! Je to nejaký vtip?

„Čo to znamená? Je to nejaké poďakovanie?!“

„Áno, jedno slovo znamená vďaka, ale to druhé je varovanie.“

„Varovanie pred čím?“ - spýtala som sa a snažila sa zistiť, odkiaľ ide ten hlas.

Komu vlastne patrí? Je tu so mnou ešte niekto?

„Že si po nich prídem! Aj po tvoju lásku!“ - zasmiala sa.

„A nebude jediný.“

---...---

„Nie!“ - vykrikla som.

Posadila som sa na posteľ a takmer narazila do Eliota.

„Prepáč, snažil som sa ťa zobudiť.“

V izbe už bolo svetlo, takže pravdepodobne je ráno a treba sa chystať do školy.

„Strašne si sa prehadzovala, a tak som si myslel, že máš zlé sny.“

„Eliot!“ - vzdychla som, keď som si uvedomila, že to bol len sen.

Len sen a nič viac.

4. kapitola

„Minie, čo sa deje?!“ - z hlboka som sa nadýchla a uvedomila si, že sa ešte stále chvejem. To ten sen. Sen, v ktorom som sa dozvedela význam slov! Ale mohol to byť len jeden úplne bezvýznamný sen. Možno, že to nie je pravda. Nevieť ani to, v akom jazyku to vlastne je. Otvorila som ústa, že niečo poviem, ale hneď som ich zatvorila. Čo by som povedala Eliotovi? Že Cassidy povedala presne tieto slová? Možno, že to bola len náhoda, že sa mi o tom snívalo. Myslím, že význam tých slov bude úplne iný. Že si Cassidy príde po moju lásku? Nie, nie, to naozaj nebude ono. Nemá dôvod na to, aby si prišla po neho.

Ale v mojom sne spomínala, že si príde po nich; povedala to predsa Sebastianovi... Že by sa to vzťahovalo aj naňho? Ale ved' dodala, že aj po moju lásku. Ak sa čo i len dotkne jedného z nich...

„Nočná mora, Eliot.“ - šepala som.

„Ou!“ - objal ma.

„Neboj sa, už je dobre.“

„Počúvaj ma. Nemohli tie slová, ktoré povedala Cassidy, znamenať niečo v tomto zmysle, *prídem si po vás?*“ - spýtala som sa ho a zatvorila oči.

„Nie, určite nie. Snívalo sa ti niečo o tom?“

„Áno. Vraj si po teba príde... po moju lásku.“ - zopakovala som to, čo povedala.

„Ach, Min, prosím ťa! Neboj sa, Cassidy už predsa odišla.“

„Ale môže sa vrátiť!“ - skočila som mu do reči. Objal ma ešte tuhšie.

„Len sen... bol to len sen. Nič také sa nestane.“

„Sľubuješ?“

„Pravdaže.“ - vtisol mi bozk do vlasov
a odtiahol sa odo mňa.

„Milujem ťa, nikdy by som ťa neopustil.“

„Tiež ťa milujem, El.“

Dlhšie sa na mňa zahľadel, a potom sa pousmial.
Využil to, že ma ešte stále mal vo svojom náručí
na to, aby sa so mnou zvalil späť do postele.

Ležal nado mnou a úsmev z pier mu ešte stále
nezmizol. Pohladel ma po líci. Priblížil sa k mojej
tvári a spojil naše pery. Objala som ho okolo
ramien a tlačila k sebe ešte bližšie. Ach, keby sme
dnes do školy nemuseli ísť...

Zrazu sa otvorili dvere na Eliotovej izbe.

„Úuups.“ - povedala Beccy.

Eliot len nesúhlasne pokrútil hlavou, no neotočil
sa, aby jej niečo povedal. Uškrnula som sa.

Beccy aj tak hneď odišla.

Vyučovanie prebehlo celkom dobre a bez
zranení, chvalabohu! Ale celý čas som musela
myslieť na ten hlúpy sen.